

Als que ja no hi són

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

A hir dia 1 de novembre va ser el dia de Tots Sants i avui dia 2 és el dia dels difunts. Són els dos dies de l'any que en el calendari cristià es dediquen a recordar als que ja no són aquí entre nosaltres. Són dies que al meu parer han anant perdent una mica de seguiment. Tinc la impressió de què fa anys, especialment en altres generacions, es venerava més als difunts. L'1 de novembre moltíssima gent anava als cementiris, vetllaven per a que els nínxols estiguessin en perfectes condicions... i no dic que ara no es faci. Però crec que es fa menys que en altres èpoques, possiblement degut a una certa creixent desafecció religiosa en les darreres dècades.

Bé, en qualsevol cas són dos dies dedicats a recordar els que ja no hi són. Personalment tinc la ferma sensació de que per a mi, gairebé cada dia és el dia de Tots Sants. Gairebé cada dia tinc instants per recordar als meus que han marxat, als que no són aquí amb nosaltres. Hi penso molt sovint, possiblement massa. Però sóc així. M'encanta recordar-los tot sovint, contar contes als meus fills sobre els meus difunts i la seva vida, m'agrada posar-me en la seva pell i pensar què farien ells al meu lloc quan he de prendre una decisió, imaginar quin consell em donarien. També em fa especial il·lusió esforçar-me per a aconseguir

petits assoliments—tant en la meva vida personal com en la meva vida professional— per poder pensar que ells, els que ja no hi són, estarien orgullosos de mi. Segurament és una xorrada però a mi m'ajuda enormement a tirar endavant amb les dificultats i lluitar per assolir petits èxits. La majoria d'aquests petits assoliments va dedicat als que no hi són, perquè els que hi són, els que m'acompanyen aquí, ja ho poden gaudir directament.

I això que, afortunadament, no he tingut cap mort propera realment traumàtica. Totes les persones realment properes han mort de grans, havent pogut gaudir una vida més o menys llarga, havent tingut fills, nets i en algun cas besnéts també. Però és igual, m'agrada recordar-los sovint. I alhora

**La vida cal viure-la a fons,
perquè no es tracta de
quants anys té la nostra
vida, sinó de quanta vida
tenen els nostres anys**

m'aterra saber que algun dia la llista dels que ja no hi són es farà més gran. És llei de vida. De fet, el propi Steve Jobs deia que la mort és un dels millors invents, ajuda a renovar, a evolucionar, a canviar lo vell per donar pas a lo nou. I té raó, però això no vol pas dir que quan arribi el moment, no faci mal, o molt mal. Especialment quan arriba la mort i objectivament és abans d'hora, sense que la persona hagi pogut recórrer una camí vital llarg i agradable. Però bé, en la majoria dels casos no depèn de nosaltres. Així que només podem centrar-nos a viure el present, a estar amb els que més estimem, a ajudar als nostres a ser feliços, a gaudir dels petits moments que et dona la vida... perquè algun dia ells no hi seran o no hi serem nosaltres. Qui sap. Així que aprofita el temps. Estima i dedica temps de qualitat als que estimes. Pensa i recorda als que ja no hi són. T'ajudarà a fer millor les coses i et permetrà valorar lo bonica que és la vida. I si ho fas, quan arribi el seu o el teu moment, quan hagin o hakis de marxar, tot i la enorme tristesa que sentiràs, podràs pensar que aquest viatge ha pagat la pena. La vida cal viure-la a fons. Perquè no es tracta de quants anys té la nostra vida, sinó de quanta vida tenen els nostres anys. El meu petit homenatge als que no hi són, perquè només moren les persones quan deixen de ser recordades.